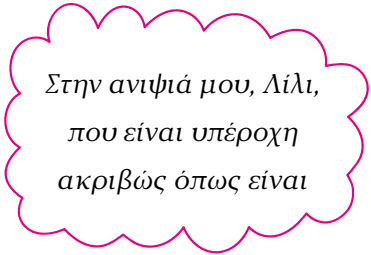

KATIE KIRBY

Η
ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ
ΝΤΡΟΠΙΑΣΤΙΚΗ
ΖΩΗ ΤΗΣ
ΛΟΤΙ
ΜΠΡΟΥΚΣ

διόπτρα

Στην ανιψιά μου, Λίλι,
που είναι υπέροχη
ακριβώς όπως είναι

ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

19η ΜΕΡΑ ΤΩΝ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

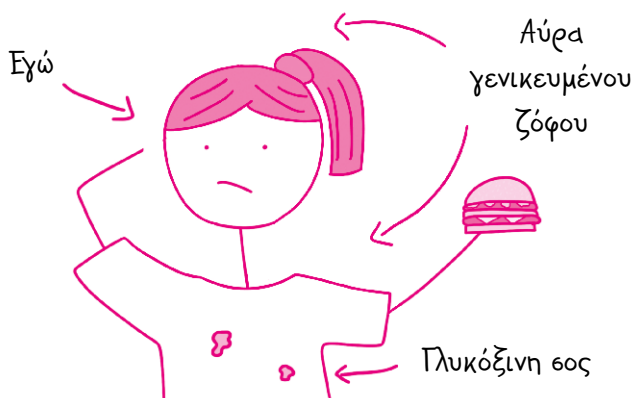
Η Μόλι λείπει μόνο είκοσι επτάμισι ώρες και κανένας δεν φαίνεται να καταλαβαίνει πόσο μου λείπει. Νιώθω λες και μου ξεριζωσαν τα σωθικά, τα έβαλαν να χτυπηθούν στο πλυντήριο και μετά μου τα ξανάχωσαν μέσα.

Οι γονείς μου από βοήθεια άλλο τίποτα. Φαντάζομαι ότι από τη στιγμή που ούτε οι ίδιοι έχουν φίλους, δεν έχουν ιδέα πώς είναι να μετακομίζει η κολλητή σου στην άλλη άκρη του κόσμου, δηλαδή στην Αυστραλία. Απλώς λένε διάφορα πράγματα του τύπου «Θα κάνεις πολλούς καινούριους φίλους σε χρόνο μηδέν, Λότι».

Δηλαδή πόσο χρονών νομίζουν ότι είμαι; Τριών; Δεν είναι όπως στο νηπιαγωγείο που απλώς πήγαινες μες στην καλή χαρά, έλεγες σε κάποιον «Πάμε να παίξουμε με την κόλλα!» και δενόσασταν με τη μία χάρη στην κόλλα στικ που μοιραστήκατε. Ο κόσμος εκεί έξω είναι κακός!

Να ένα παράδειγμα που δείχνει ότι οι γονείς μου μου συμπεριφέρονται σαν να είμαι παιδί: μόλις πήγαμε στο ντράιβ-θρου του ΜακΝτόναλντς για να με κεράσουν κάτι και να «μου φτιάξει το κέφι» και ο μπαμπάς προσπάθησε να μου παραγγείλει παιδικό γεύμα! Μιλάμε... πάει καλά;!

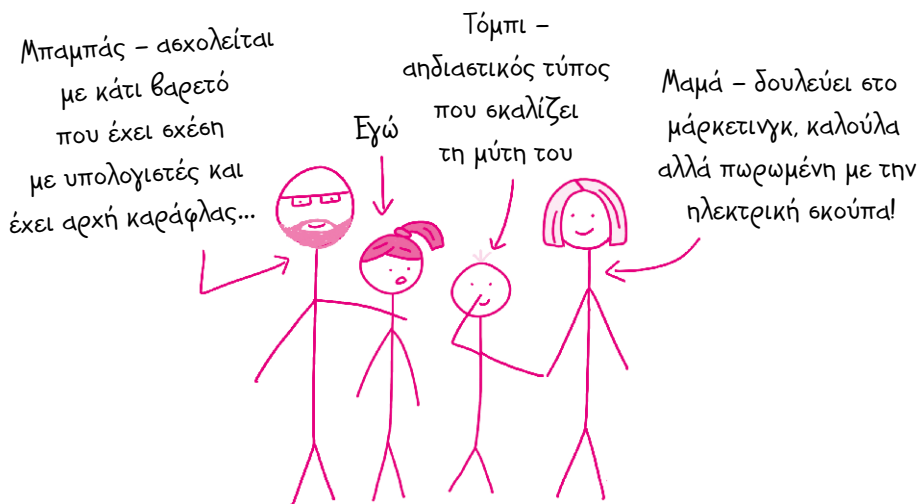
Κατάφερα να διαπραγματευτώ ένα Μπιγκ Μακ μενού για τον εαυτό μου, αλλά το εκνευριστικό ήταν ότι είχε απαίσια γεύση, ήταν στεγνό και κόλλησε στον λαιμό μου. Η μαμά είπε ότι μάλλον έφταιγε το γεγονός ότι οι γευστικοί κάλυκες μου έχουν αρχίσει να ωριμάζουν επιτέλους, αλλά αυτό που έφταιγε στην πραγματικότητα ήταν η ραγισμένη καρδιά μου. Δεν ευχαριστήθηκα ούτε το μιλκσέικ μου. Είχε ήδη λιώσει μέχρι να φτάσουμε σπίτι και ήταν περισσότερο γαλακτερό και λιγότερο παγωτένιο απ' ό,τι συνήθως, αν καταλαβαίνετε τι θέλω να πω. Μετά μου έπεσε γλυκόξινη σάλτσα στο μπροστινό μέρος του αγαπημένου T-Shirt μου και ένιωσα ότι αυτό ήταν το τελευταίο καρφί στο φέρετρο.

Τέσπα, τώρα που η Μόλι έφυγε και απολαμβάνει τον ήλιο και τους σέρφερς της Αυστραλίας, αποφάσισα ν' αρχίσω να γράφω ημερολόγιο, οπότε ορίστε. **ΤΑ-ΤΑΝ!**

Φαντάζομαι ότι θα είναι σαν να έχω κάποιον να τα λέμε αυτό το μακρύ, μοναχικό καλοκαίρι. Θα το εικονογραφήσω κιόλας γιατί λατρεύω να σκισάρω. Όταν μεγαλώσω θα φτιάχνω κόμικς για εφημερίδες ή περιοδικά. Γιατί να μην εξασκηθώ λίγο τώρα που δεν έχω **ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ ΝΑ ΚΑΝΩ**;

Να μια ζωγραφιά της οικογένειάς μου.

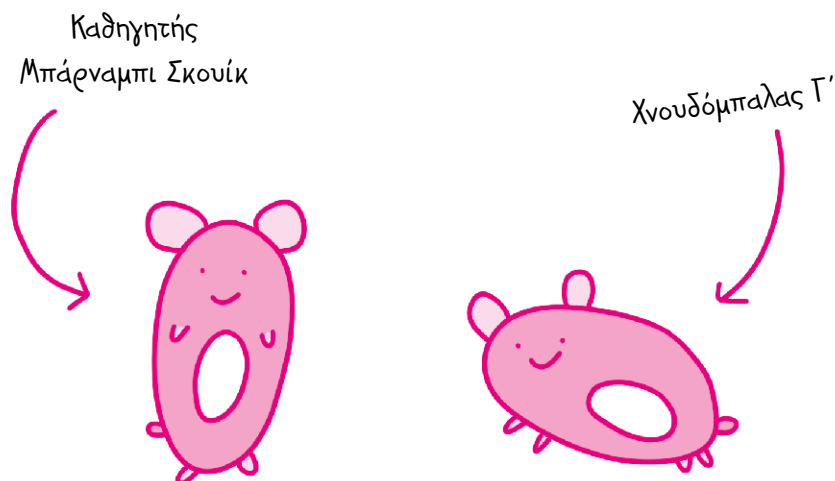

Σημείωση: Δεν κυκλοφορούμε όλοι γυμνοί. Απλώς παίρνει **ΑΠΕΙΡΗ** ώρα να ζωγραφίσεις ρούχα και για να είμαι ειλικρινής βαριέμαι να το κάνω.

Σχετικά με τους γονείς, μπορώ να πω ότι οι δικοί μου δεν είναι πολύ κακοί – αν εξαιρέσεις το γεγονός ότι με πρήζουν μέρα νύχτα για τον χρόνο που περνάω μπροστά στις οθόνες! Ο μικρός βρομερός επτάχρονος αδελφός μου όμως είναι τελείως διαφορετική υπόθεση. Πωωω, αυτό το παιδί σπάει νεύρα. Πράγμα που μου θυμίζει... **ΑΝ ΤΟ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ, ΤΟΜΠΙ, ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΘΑ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ!**

Χμμ... Τι άλλο μπορώ να σας πω για τον εαυτό μου;

Α! Δεν σας έχω μιλήσει ακόμα για τα χάμστερ μου, σωστά; Να τα!

Συγγνώμη, δεν είμαι πολύ καλή στο να ζωγραφίζω χάμστερ!

Αυτά τα τυπάκια τα έχω εδώ και οκτώ μήνες. Μένουν στο δωμάτιό μου και είναι λίγο φασαριόζικα, αλλά δεν με πειράζει μια που δίνουν φοβερές συμβουλές. Μερικές φορές τους λέω πόσο χάλια ήταν η μέρα μου και αυτά απλώς συνεχίζουν να γυρίζουν στη ρόδα τους και να γεμίζουν με τροφή τα μάγουλά τους, σαν να λένε: «Μη σκας για μικροπράγματα, μωρό μας. Υπάρχουν πολύ πιο σημαντικά πράγματα στον κόσμο αυτή τη στιγμή!» Και έχουν απόλυτο δίκιο. Με βοηθούν πάντα να νιώσω καλύτερα.

Καλύτερα να μη ρωτήσετε τι έπαθαν ο Χνουδόμπαλας Α' και ο Χνουδόμπαλας Β', όμως. RIP, παιδιά.

Οπότε, ναι. Αυτή είναι η ζωή μου με λίγα λόγια. Μ' έχουν παρατήσει σχεδόν ολοκληρωτικά σ' αυτό τον μεγάλο, τρομακτικό κόσμο και σε μερικές εβδομάδες θα πρέπει να ξεκινήσω **ΔΛΔΜΔΝΑΧΗ** το Γυμνάσιο. Α, και το όνομά μου είναι Λότι Μπρουκς. Και μένω δίπλα στη θάλασσα, στο Μπράιτον, στο Ηνωμένο Βασίλειο. Και είμαι έντεκα και τρία τέταρτα. Σκέφτηκα ότι θα θέλετε να τα ξέρετε και αυτά.

ΠΕΜΠΤΗ 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Υποθέτω ότι αναρωτιέστε γιατί έχω μόνο μία φίλη. Ή ίσως και όχι, αφού στην πραγματικότητα, οι σελίδες δεν αναρωτιούνται για τίποτα... Εγώ, όμως, θα σας πω έτσι κι αλλιώς, αφού αυτός είναι ο λόγος που βρίσκεστε εδώ, έτσι;

Όταν ήμουν τεσσάρων έπρεπε να φορέσω ένα κάλυμμα για να διορθώσω το τεμπέλικό μάτι μου. Μου ψιλοάρεσε στην αρχή. Έκανα και καλά την πειρατίνα που όργωνε τις επτά θάλασσες αναζητώντας κάποιο θαμμένο θησαυρό και αποκαλούσα τον εαυτό μου Καπετάν Αστακοπόδαρη, πράγμα που μου φαινόταν πολύ αστείο.

Όλα άλλαξαν όμως, όταν πήγα στο Δημοτικό. Είπα σε κάποιους συμμαθητές μου ότι ήμουν η Καπετάν Αστακοπόδαρη και μου έμεινε για παρατσούκλι. Σύντομα, οι πάντες με κορόιδευαν. Πρώτα για το κάλυμμά μου, μετά για τα ρούχα μου, μετά για τις φακίδες μου, μετά για τον τρόπο που μιλούσα... Τίποτε απ' ό,τι έκανα δεν φαινόταν σωστό.

Υπήρχε ένα κορίτσι, η Ελίζα, που είχε τέλειες πλεξούδες κάθε μέρα. Αυτή ήταν η χειρότερη απ' όλους. Διέδιδε ένα σωρό φήμες για μένα.

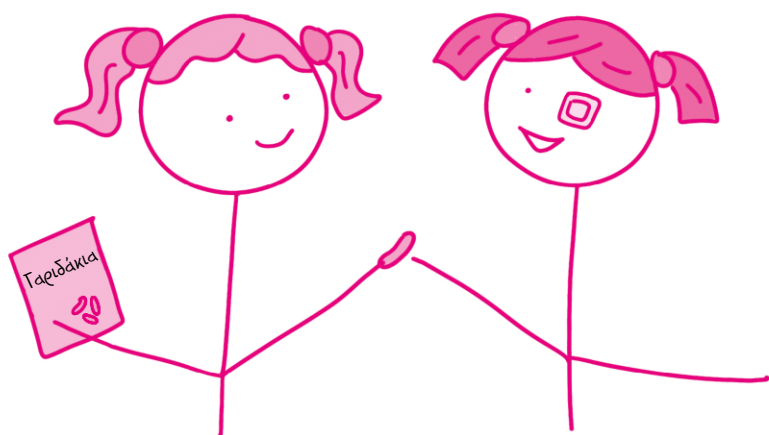

Τίποτε απ' αυτά δεν ήταν αλήθεια. Η Ελίζα τα έβγαζε όλα από το μυαλό της. (Η μαμά μου είπε ότι είχα μάθει να τα κάνω στο γιογιό από τότε που ήμουν δυόμισι!)

Ένωθα απίστευτα μόνη και μπερδεμένη. Γιατί δεν με συμπαθούσε κανένας; Γιατί έπρεπε να είμαι η μοναδική με κάλυμμα ματιού μέσα στην τάξη; Και πώς κατάφερνε η Ελίζα να κάνει τόσο τέλειες πλεξούδες;!

Μετά ήρθε η Μόλι στο σχολείο μας και όλα άλλαξαν. Δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς αυτή. Την πρώτη μέρα θronιάστηκε δίπλα μου με το μπολ της με τη Μίνι Μάους, μου πρόσφερε ένα γαριδάκι και είπε στην Ελίζα την τελειοκοτσιδού να μ' αφήσει ήσυχη. Η Μόλι είχε τόση πλάκα και ήταν τόσο σίγουρη για τον εαυτό της που θα μπορούσε να γίνει φίλη με όποιον ήθελε, αλλά διάλεξε εμένα.

Κοιτάξετε πόσο γλυκούλες ήμασταν τότε.

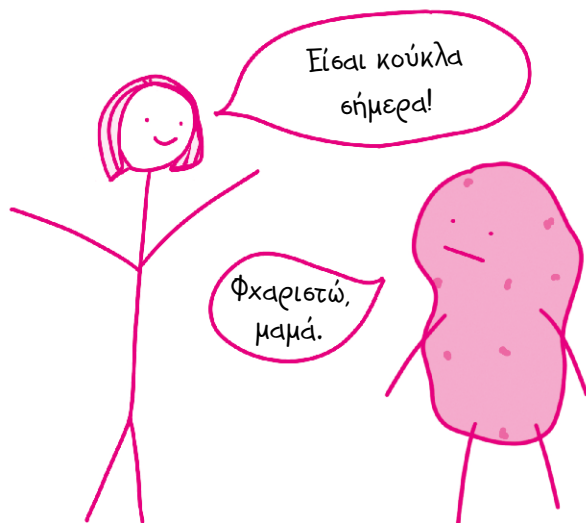

#Αγάπημετοπρώτογαριδάκι

Από τότε γίναμε αχώριστες. #ΚΟΛΛΗΤΕΣΓΙΑΠΑΝΤΑ!

Τώρα όμως η Μόλι έφυγε και τρέμω όταν σκέφτομαι τι θ' απογίνω χωρίς αυτή.

Τα άλλα παιδιά, βλέπετε, το έχουν με διάφορα πράγματα – έχουν, ας πούμε, έντονη προσωπικότητα, ταλέντο στον αθλητισμό ή σου πέφτουν τα σαγόνια με την ομορφιά τους. Εγώ; Απλώς γίνομαι κατακόκκινη όταν μου μιλάνε. Περνάω τον περισσότερο ελεύθερο χρόνο μου μόνη, ζωγραφίζοντας χαζά σκίτσα, πράγμα που δεν είναι και τόσο κουλ, σωστά; Επιπλέον έχω τα πιο συνηθισμένα καστανά μαλλιά σε όλο τον κόσμο. Για να πω την αλήθεια, είμαι σχεδόν σίγουρη ότι τα μαλλιά μου ευθύνονται για τα περισσότερα προβλήματά μου. Θα έδινα τα πάντα για ν' ανταλλάξω μαλλιά με τη Μόλι. Έχει υπέροχες κόκκινες μπούκλες αλλά το περίεργο είναι ότι κι αυτή μισεί τα μαλλιά της! Δεν ξέρω. Μήπως πάντα μισούμε αυτό που έχουμε; Η μαμά λέει ότι είμαι όμορφη, αλλά οι γονείς δεν είναι αντικειμενικοί. Το ίδιο θα έλεγε μάλλον ακόμα και αν ήμουν κανονική πατάτα.

Πολύ ωραία τα λένε οι γονείς μου, ότι σύντομα θα κάνω πολλούς καινούριους φίλους, αλλά αυτό που δεν συνειδητοποιούν είναι ότι ο περισσότερος κόσμος δεν θέλει στ' αλήθεια να πιάσει φιλίες με μια πατάτα. Εννοώ, τι προοπτικές έχουν οι πατάτες; Υποθέτω ότι μπορούν να γίνουν τηγανητές, και οι τηγανητές πατάτες είναι νόστιμες... αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι κάνουν φοβερές κουβέντες.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Συνομιλία στο WhatsApp με τη Μόλι:

ΕΓΩ: Έι, ΚΟΛΛΗΤΗ. Μου λείπεις
τοoooooooooooooooooooo πολύ!
Τι λέει εκεί;

ΜΟΛΙ: Εμένα μου λείπεις περισσooooooooooooooooότερο!
Είναι OK. Δεν έχω δει κανέναν γλυκούλη
σέρφερ ακόμη, όμως. Όλοι μοιάζουν
πάνω κάτω με τ' αγόρια στην Αγγλία.

ΕΓΩ: Πίκρα. Είσαι εκεί
μόνο μια μέρα όμως, οπότε
μήπως κρύβονται απλώς;!

ΜΟΛΙ: Μάλλον. Κάνει και μπόλικη ζέστη, παρόλο που
υποτίθεται ότι είναι χειμώνας. Δεν έχω ιδέα γιατί
οι γονείς μου σκέφτηκαν ότι θα είναι καλή ιδέα
να ζήσουμε στην Αυστραλία όταν η οικογένειά μας
θυμίζει μπουκάλια γάλακτος με κόκκινες περούκες!

ΕΓΩ: Το ξέρω. Δεν σκέφτηκαν ούτε τον κίνδυνο καρκίνου του δέρματος;!

ΜΟΛΙ: Προφανώς όχι. Μάλλον θα καταλήξω νεκρή και τότε θα λένε τι πήγαμε και κάναμε!

ΕΓΩ: Ναι, θα τους άξιζε.

ΜΟΛΙ: Όντως!

ΕΓΩ: Λίγο εξτρίμ όμως...
Θα μου έλειπες αν πέθαινες! 🙄

ΜΟΛΙ: Αχxx, και μένα το ίδιο.
Θα συνεχίσω να παστώνομαι
αντηλιακό με δείκτη προστασίας 50
για κάμποσο καιρό, τουλάχιστον.

ΕΓΩ: 👍😊 XXX

Νόμιζα ότι η κουβέντα με τη Μόλι θα μου έφτιαχνε τη διάθεση, αλλά με στενοχώρησε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Δεν το πιστεύω ότι η μαμά και ο μπαμπάς της έπρεπε να καταστρέψουν τις ζωές μας για μια «νέα, σούπερ συναρπαστική εργασιακή ευκαιρία».

Η ΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Γιατί οι γονείς βάζουν πάντα τους δικούς
τους εγωιστικούς στόχους καριέρας
πάνω από τις φιλίες των παιδιών τους;!

ΣΑΒΒΑΤΟ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

3:34 μ.μ.

Είμαστε στη 22η μέρα των καλοκαιρινών διακοπών και **ΠΕΘΑΙΝΩ** επίσημα **ΑΠΟ ΒΑΡΕΜΑΡΑ**.

Καλά, μπορεί να υπερβάλλω λίγο, αλλά και πάλι.

Αναρωτιέμαι αν γίνεται να πεθάνεις όντως από βαρεμάρα;

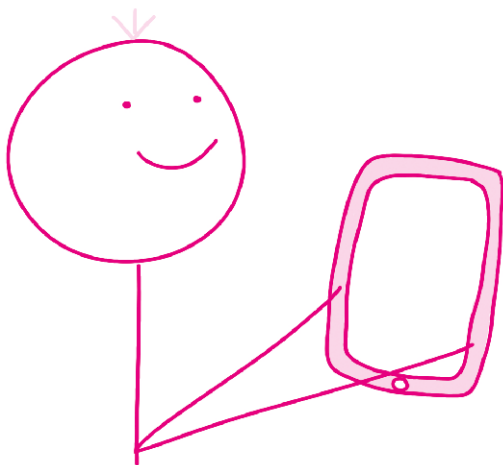
Πιθανόν.

Δεν έγινε τίποτε ΑΠΟΛΥΤΩΣ.

Σήμερα το απόγευμα έφαγα δύο φέτες φρυγανισμένο ψωμί με νουτέλα και έξι σοκολατένια μπισκότα, το ένα μετά το άλλο (σόρι, μαμά), μετά μου 'ρθε να κάνω εμετό και παρακολούθησα μερικά τιουτόριαλ στο YouTube για το πώς γίνεται το «κοντούρινγκ» δηλαδή οι φωτοσκιάσεις στο μακιγιάζ. Φαίνεται πολύ δύσκολο, αλλά τα αποτελέσματα είναι εντυπωσιακά αν έχεις μεγάλη μύτη και δύο ώρες να σπαταλάς καθημερινά. Ο μπαμπάς μου την είπε που κάθισα τόση ώρα στο YouTube γιατί, προφανώς, θα καούν τα κύτταρα του εγκεφάλου μου. Εγώ παρατήρησα ότι ο Τόμπι έπαιζε όλη μέρα Minecraft και ίσως να μην του έκανε ούτε κι εκείνου καλό, και ο μπαμπάς είπε: «Ο Τόμπι παίζει μόνο μισή ώρα και το Minecraft είναι πιο εκπαιδευτικό από τα μαθήματα μακιγιάζ, ειδικά αν σκεφτείς ότι δεν επιτρέπεται καν να βάφεις!»

Στην πραγματικότητα, ο Τόμπι ήταν στο iPad του για επτά ώρες και! Έπρεπε να δείτε τη ματιά που μου έριξε όταν ο μπαμπάς γύρισε την πλάτη του.

Κύριος Καβαλημένο Καλάμι από την Καλαμοχώρα

Προσωπικά πιστεύω ότι ο μπαμπάς είναι σε άρνηση για τις γονεϊκές ικανότητές του και θα του έκανε κι εκείνου καλό ένα τιουτόριαλ στο ίντερνετ.

7.11 μ.μ.

Έφαγα σπαγγέτι με σάλτσα μπολονέζ για βραδινό και ήταν τίγκα στα καρότα. Μιλάμε ότι το ενενήντα πέντε τοις εκατό περίπου πρέπει να ήταν καρότα. Γιατί οι γονείς πρέπει να προσπαθούν να βάζουν παντού λαχανικά; Αν μου ξαναπεί η μαμά ότι τα καρότα με βοηθούν να βλέπω στο σκοτάδι, νομίζω ότι θα αναγκαστώ να χώσω το κεφάλι μου στη λεκάνη και να τραβήξω το καζανάκι.

Εγώ είπα: «Μαμά, άκου. Δεν μπορώ να το φάω αυτό το πράγμα. Απλώς δεν συνάδει με την ιδιοσυγκρασία μου».

Σκέφτηκα ότι θα ακουγόταν πολύ έξυπνο αν χρησιμοποιούσα μια δύσκολη λέξη και θα ήταν καλύτερο από το να έλεγα «Ίουουου, ΑΗΔΙΑ!» όπως κάνει ο Τόμπι, αλλά η μαμά ήταν έτοιμη να μπήξει τα κλάματα. Δεν ξέρω τι την έχει πιάσει τώρα τελευταία, αλλά μοιάζει στα πρόθυρα νευρικής κρίσης. Χαλά-ρωσε, λέμε. Είναι μόνο ένα φαγητό.

Ο μπαμπάς είπε: «Λότι, μη γίνεσαι αγενής. Η μαμά σου κουράστηκε πολύ για να φτιάξει αυτό το υπέροχο γεύμα και το λιγότερο που μπορείς να κάνεις είναι να καθίσεις εκεί και να το φας όμορφα και ωραία».

«Μα, μπαμπά... με συγχωρείς. Απλώς δεν μπορώ. Μου φέρνει αναγούλα».

«Πες μου έναν καλό λόγο για να μη φας το βραδινό σου, δεσποινίς».

«Λοιπόν, η αλήθεια είναι ότι αποφάσισα να γίνω χορτοφάγος!»

Βασικά, αυτό το σκέφτομαι εδώ και αρκετό καιρό, γιατί λατρεύω τα ζώα. Το πρόβλημα όμως είναι ότι οι χορτοφάγοι δεν επιτρέπεται να τρώνε μπέικον, που φαίνεται μεγάλη αδικία διότι το μπέικον είναι απλώς **ΠΕΝΤΑΝΟΣΤΙΜΟ!**

Ο μπαμπάς είπε: «Περίεργο από τη στιγμή που σιχαίνεσαι τα λαχανικά».

«Αυτό δεν είναι αλήθεια», είπα εγώ. «Μ' αρέσουν οι τηγανητές πατάτες που είναι λαχανικά. Και μ' αρέσει η σάλτσα ντομάτας. Οπότε στην εποχή μας είναι εύκολο να γίνεις χορτοφάγος ακόμα κι αν δεν σου αρέσουν τα λαχανικά! Υπάρχουν άπειρα πράγματα που μπορείς να φας».

«Μπα, σοβαρά; Όπως;»

«Εεεε... πίτσα μαργαρίτα».

Για να λέμε την αλήθεια θα μπορούσα να ζω άνετα με πίτσα μαργαρίτα για την υπόλοιπη ζωή μου.

Τέσπα, το πιο σημαντικό που ήθελα να σας πω για τη σημερινή μέρα είναι ότι έχω καταστρώσει ένα σχέδιο. Τυμπανοκρουσίες, παρακαλώ!

Κάθεστε σε αναμμένα κάρβουνα;

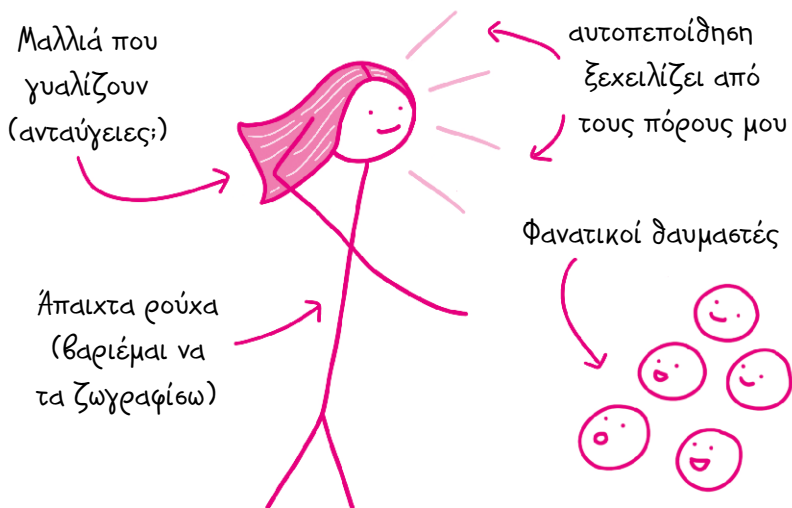
Όχι;

Καλά λοιπόν.

Τα ταν!

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ : Το καλοκαίρι θα επανεφεύρω τον εαυτό μου και θα γίνω μια νέα Λότι! Με περισσότερη αυτοπεποίθηση και τα λοιπά και τα λοιπά, έτσι ώστε όταν αρχίσω το Γυμνάσιο θα γίνω με τη μία δημοφιλής και όλοι οι φανατικοί θαυμαστές μου θα με λατρεύουν!

Η ΕΠΑΝΕΦΕΥΡΕΣΗ ΤΗΣ ΛΟΤΙ ΜΠΡΟΥΚΣ

Από την άλλη, δεν θα με χάλαγε να περνάω απλώς απαρατήρητη αλλά να έχω παρέα για να τρώω το μεσημεριανό μου και να μη χρειάζεται να μπουκώνομαι τα σάντουιτς όσο πιο γρήγορα γίνεται και μετά να κρύβομαι στις τουαλέτες για το υπόλοιπο διάλειμμα.

Θα μπορέσει, άραγε, να δει κάποιος πέρα από την πατατοσύνη, τα πόδια-καλαμάκια και την πλήρη έλλειψη κοινωνικών δεξιοτήτων μου;

Θα δείξει.

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

5:22 μ.μ.

Η ζωή είναι δύσκολη από τότε που έγινα χορτοφάγος κατά τύχη.

Η σημερινή μέρα ξεκίνησε στραβά. Ξύπνησα από τη μυρωδιά του μπέικον. Το τηγάνιζε ο μπαμπάς στον κάτω όροφο και ανέμιζε ένα περιοδικό για να μεταφέρει τη μυρωδιά σε όλο το σπίτι. «Μμμμ, μπέικον!» φώναζε ξανά και ξανά. «Τόσοοοοο κριτσανιστό και λαχταριστό!»

Μερικές φορές αναρωτιέμαι ποιος είναι το παιδί και ποιος ο μεγάλος εδώ πέρα.

Γέμισα ένα μπόλ με δημητριακά και έκανα και καλά ότι τα απολάμβανα γιατί δεν ήθελα να δώσω στον μπαμπά την ικανοποίηση ότι είχε κερδίσει.

«Μμμ... δημητριακά!» είπα, τρίβοντας την κοιλιά μου. «Τοοοοόσο
θρεπτικά και... καφετιά». Αλλά δεν νομίζω ότι έπαισα κανέναν.

Ειδικά όταν κόντευα να πνιγώ με μια θεόστεγνη μπουκιά.

Δυστυχώς για μένα, ο μπαμπάς άφησε ένα κομματάκι μπέικον που είχε περισσέψει πάνω στον πάγκο της κουζίνας. Προσπάθησα να το αγνοήσω, αλλά μου έκλεινε συνεχώς το μάτι. Δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ. Το έχωσα γρήγορα γρήγορα μέσα σ' ένα ψωμάκι, το κάλυψα με κέτσαπ και ήμουν έτοιμη να κόψω μια πελώρια δαγκωνιά, όταν ο μπαμπάς πετάχτηκε πίσω από το ψυγείο. Με είχε πιάσει στα πράσα.

ΑΓΚΧ! ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΧΑΛΙΑ ΟΙ ΑΡΧΕΣ;!

Αφήνω εκείνο το ψωμί με το μπέικον, ευχαριστώντας με ευγένεια τον μπαμπά για το ενδιαφέρον του.

Δεν σήκωσα τα χέρια ψηλά. Όχι, όχι εγώ. Δεν πέφτω με το

πρώτο εμπόδιο. Απλώς συνέχισα να το παλεύω ασταμάτητα. Όταν έφτασε η ώρα του βραδινού, συνειδητοποίησα ότι δεν είχε περάσει ίχνος κρέατος από τα χείλη μου για **ΜΙΑΘΛΟΚΛΗ-ΡΗ ΜΕΡΑ!***

* Αν παραβλέψουμε το γεγονός ότι εήμερα το απόγευμα έφαγα ένα βαλαμάκι από το ψυγείο χωρίς να το κεφετώ... Ουπς. Πόσο κρέας έχει ένα βαλαμάκι, έτσι κι αλλιώς; Ενωώ ότι μπορεί να είναι απλώς ένα υποκατάστατο κρέατος με γεύση βαλάμι.

Μόλις το γκούγκλαρα. Είναι εκατό τοις εκατό κρέας οπότε, ίως το λιγότερο χορτοφαγικό πράγμα που μπορείς να φας. Να πάρει.

Όπως είπα, όμως, ήταν ατύχημα. Οπότε: **ΖΗΤΩ! ΜΠΡΑΒΟ, ΕΑΥΤΕ ΜΟΥ!**

6:45 μ.μ.

Τα πήγαινα τόσο καλά. Ήμουν τόσο περήφανη για μένα.

Μετά η μαμά τα κατέστρεψε όλα, φωνάζοντας προς το πάνω μέρος της σκάλας: «Λότι! Φτιάχνω κοτομπουκιές και πατάτες τηγανητές για βραδινό. Θέλεις να σου φέρω λίγο μπρόκολο μια που δεν θα μπορέσεις να φας το κοτόπουλο;»

Δεν ήθελα να το παίξω δύσκολη, οπότε είπα απλώς: «Ω! Μάλ-
λον θα φάω τις κοτομπουκιές αφού τις έχεις ήδη φτιάξει...»

«Δεν υπάρχει θέμα», απάντησε εκείνη. «Δεν έχω αρχίσει ακόμα το μαγείρεμα, οπότε είναι πολύ εύκολο να βράσω λαχανικά για σένα».

«Ναι, αλλά είμαι σίγουρη ότι θα σου ήταν πιο εύκολο να μαγει-
ρέψεις ένα φαγητό για όλους. Δεν με πειράζει».

«Δεν είναι μπελάς, ειλικρινά. Δεν θα ήθελα να θυσιάσεις τα πι-
στεύω σου εξαιτίας μου».

«Ε... μπα... θα φάω απλώς τις κοτομπουκιές».

Ορκίζομαι ότι την άκουσα να γελάει με τον μπαμπά!

Οπότε δεν είμαι πια χορτοφάγος. Δεν φταίω εγώ γι' αυτό, πραγ-
ματικά. Δηλαδή πώς να μπορέσω να προσπεράσω και μπέικον
και κοτομπουκιές μέσα σε μια μέρα; Δεν είμαι φτιαγμένη από
πέτρα!